

BİZ, ÇOCUKLARI ÖNE SÜRMÜYORUZ

Aydınlık Gazetesi, 13 Nisan 2013

Yıldırım Koç

Türkiye’de içimi burkan, beni çok üzen olaylardan biri, bazı eylemlerde çocukların öne sürülmesidir. Bir insan nasıl bir protesto gösterisinde kendisi geride durur da, 8-10 yaşındaki çocukları polislin, panzerin, biber gazının üstüne sürer?

Bu davranışın siyasi mücadeleyle ilgisi yoktur.

Çocukların arkasına sığınmayı aklım almıyor, içim kaldırmıyor.

8 yaşında bir torunum var. Torunumun eline taş verip onu polislerin üzerine göndermek benim için ölümden beter.

Bizler çocuklarını, torunlarını öne sürüp, onlar aracılığıyla protesto eylemleri yapanlar değiliz.

Bizler, çocukları ve torunları onurlu, bağımsız, laik, demokrat bir cumhuriyette yaşayabilsinler diye kendisi mücadele edenleriz.

Bunun en güzel örneğini 8 Nisan günü Silivri’de yaşadık.

Bizim otobüsümüzdekilerin büyük çoğunluğu emekliliğini almış, torun sahibi insanlardı. Hiçbirimiz de bizi korusun diye torunumuzu getirmedi.

Çünkü bizim gençlerimiz, TGB’li gençler vardı. Başlı onlar çekti. Düzenlemeleri onlar yaptı. Barikatları onlar yıktı. Biz yaşlılar arkadan geldik.

Kitle hareketleri büyük çoğunlukla maddi konulardaki tepkiler ve talepler üzerinden gelişir. Vatan mücadelesinin temeli de sınıf çıkarlarıdır, ekonomik çıkarlardır. Maddi çıkar hesabı yapılmayan hareketlerin kitleselleşmesi çok seyrek.

8 Nisan Silivri eylemi bu istisnaların en önemlilerinden biridir.

İnsanlarımız maddi çıkar için değil, onurlu yaşayabilmek, cumhuriyetin kazanımlarını daha da geliştirerek korumak için Silivri’deydi.

14 Temmuz 1789 günü Paris’te Bastil Zindanı’na saldırarak Büyük Fransız Devrimi’ni başlatanlar büyük idealler için mücadele etmiyordu; yeni vergileri protesto ediyordu.

8 Nisan 2013 günü Silivri Zindanı’nın kapısına dayananlar, yalnızca özgürlük, bağımsızlık, vatan, cumhuriyet gibi onurlu insanlara özgü talepleri dile getiriyordu.

Bazı kitle eylemlerinde maddi çıkar beklentisi yoksa da, öbür dünyada cenneti hak etme hesabı vardır.

8 Nisan günü Silivri’dekilerin hiçbiri özverisi karşılığında cennet hesabı yapmıyordu; yalnızca vicdanı ve beyniyle hareket ediyordu; insanın ancak onurlu bir insan olmaya çalıştığında insanlaştığını biliyordu.

8 Nisan günü Silivri eylemine katılanların sayısına ilişkin bir tahminde bulunmayacağım. Eylem başarılıydı. 9 Nisan günü Ankara’da yolda yürürken 55-60 yaşlarında bir bey selam verdi. 8 Nisan günü o da Silivri’deymiş. Biraz sohbet ettik. “Gazdan korkardım; dün gaz yedim; hiç de korkulacak bir şey değilmiş; yine gideceğim,” dedi.

Parayla yaptırabilir misiniz bunu?

Bunu ancak onurlu insanlar, örgütlü olduklarında yapabilirler.

Silivri’de “halkın örgütlü gücü” vardı.

Halk vardı; halkı örgütleyen, halka güven veren İşçi Partisi, TGB, ADD vardı.

Geçmişte CHP’ye yakın olan, bu tür eylemlere ilk kez katılan bir arkadaşım aynı otobüsteydik. Biraz hazırlıksız gelmişti. Epey üşümüştü. Dönüşte eylemi nasıl değerlendirdiğini sordum. Şaşkınlık içindeydi. “Yaşlı insanlar yüzlerce kilometrelik yoldan geldiler, soğukta ve yağmur altında 8-9 saat ayakta durdular, slogan attılar, gaz yediler, ıslandılar; sonra da yüzlerce kilometrelik yolu geri gittiler; aklım almıyor,” dedi.

Gerçekten de akıl alacak iş değil.

Başka hangi ülkede onbinlerce insan yalnızca onurlu yaşayabilmek, insan olabilmek için yüzlerce kilometre ötede dağ başındaki bir cezaevinin önüne gelir, gaz yer, pis suyla sınırlıdır, güle oynaya geri döner?

Türkiye halkı, yani Türk milleti örgütlendiğinde çılgındır. Bu örgütlü çılgınlığımızla daha neler başaracağız neler.